

el rusc alterat

et claveteja les frases
que brolles
a les envistes de l'ombra
com
desistida pel món,
com
fatigada pels breus
qualls que m'ofeguen,
les frases
mermuladisses que brolles
on el pendent ens crida i botxineja,
on ara s'esbat i s'esbat
imparable de mi
el front

les taques del llençol no parlen

de poesia

amb el ganivet de festejar la pell,

l'atzar, aturat, us hi convida,

a tu, sondat, i a la lenta

perfusió llibresca,

encamellats a l'haveria onírica que us durà

forçadament després

cap a la inhòspita

crosta

del dia,

per desbastar-vos

la temptadora mina

la llibertat insidiosa topa amb l'inefable

i es queda garfida

a les urpes

electrificades

de l'escarcellera que s'afarta

amb píflies de vers,

ben endins

de la crebassa que no toques —

interroguem per fi aquesta

riota broixa,
aquesta
malaltia descurada i gèlida de no-ser,
aquests a qui
els guarans diuen posar regnes, i que són
un pesar de regnes,
un malson de brida o un feix
d'extenuacions,

poc us diran:

perquè es perfan i s'acompleixen valents
damunt la taula
parada amb paleoànimes que us conviden a tastar,
tal com arreu
es realitzen dins la carn aquests
metalls nobles que sempre
estan a punt
de clavar-se (xerraires o callats),
no han après d'escoltar cap batall
si és que es gronxa tot sol dins el vent massís de la por,
sols saben la cançó cafida del que balda,
no els cal res més,

per a ells, res ja no dura després d'ells,

caminen cap envant, deixant
una munió de flòbies foses al darrere,

fan com han fet tantes vegades: estirar el fil
que és d'escanyar,

aturen el batall

i són sincers,

són molts, cohorts

entre la runa transparent, entre la turbamulta

d'irregulars cristalls

i miques

dejunes o dinades de tenebra,

et guanyes a tu dins ell, sense ell,

i després tornes i trones

amb ressaca de vidres;

el foc,

dos cops demès,

no para esment en res,

ara és aquí:

s'abraça,

desllodrigat de si, com un home feliç,

a la seva camisa de força,

tot

vorejant les tresques

més temudes, els ínclits

sempre perillosos, aturat per la

crossa més

estricta, la més

distreta

i temuda

la coroga nival, que portes

cada

cop

més estreta,

agafada a les temples,

i aquests corbs lívids, tronats,

que suporten amb el bec

aquella, la teva potser,

endiumenjada i solemne

llar còsmica,

han fet conxorxa —

ben creu-t'ho

exquisitesa amunt,
xifladura avall, percaces
tots aquests glops de món
que s'escupen,

aclaparat de nits, les més
rudimentàriament
immundes

desguitarrada vida, t'estàs dreta: amanyogada

amb el teu simple,
amb el meu simple
joc de cadàvers sargits amb un cordó de cignes
als meus forats, al cor —
en el llibre i volum del meu cervell —

porta ara
la teva nosa a passejar, li has de dir així:
«Avall», que aqueixa rosta decidida
que neix
dins del teu braç et mostri
les fels que engendra
la majestat dels roures de la pàtria
perduda en la brillància

*(el cadàver és amb el rei, però
el rei
no és encara amb el cadàver), i vegis*
els llampecs virolents de la vara dilecta — porta-hi les ànedes,
llença-hi
l'ocellada bleixant
de la caça abundosa que escorrима
sinuosos dibuixos
damunt les plomes mormolants
de dos-cents anys enrere —

llença'n, però, ben lluny
la pitjor part...

aquí tens els forats: posa-hi daurats sense inici,
posa-hi sencera la motllura — volta-hi l'exèrcit
de les relíquies de l'arbreda, entre no-res i desfalc,

allà on el mort
es mor dues vegades, o potser més,
crispat d'aroma, la solitud ornada amb la tendresa —

troba'ls aquí, vell talp,
¿no pots urpar dins de la terra tan de pressa?
—entra en el trist hospital, pels brocals sense pou,
amb les pregàries neurastèniques que es mediquen damunt
de la llàgrima tensa, brossures,
raigs de l'hivern, amb Rembrandt—: primer són dues
ametistes que tallen bruscament
les fímbries robades a Saturn, després
dos càvecs
que finalment s'esmolent
en passar-los de l'una
a l'altra mà, talment els dos somriues musicals
del sabre del guerrer quan dalla
la flor que hi cohabita
i diu: *two Clowns, gravediggers*

—ells bé sabran, com tu,
perdre l'estona
amb l'una
de les moltes òrfiques que et descalcen—;

la llosa t'ho agraeix,
l'hipogeu
malabaritzat et secunda
en la revolta,

llença'm la morta, aquesta, sí: la més blanca, l'ofegada amb les lleties
d'aigua als canells —fes que sonin avui
les gargamelles corals

de les trompetes-blastomia,
entrem llavors dins del seu nínxol fresc:
ell, el sempre esquerp,
el traqueotomitzat, sospesa aquí,
amb els tres quarts
del seny corcat d'un monarca,
el més menut
dels abismes, o aquells
cristalls
de glicerina
del físic Crookes —

la balança cau sempre
d'aquest costat del buit,

la nit, perduda enmig de dues clenxes,
t'haurà atacat un altre cop
en aquest veraç
interior corb
de Shakespeare —